

In memoriam jhr. mr. A. C. C. E. Calkoen van Limmen

Wanneer ik in dit blad iets mag schrijven namens zijn intieme vrienden ter nagedachtenis van Alfred Calkoen, dan spreekt het vanzelf dat in de allereerste plaats de nadruk valt op de rol, die hij in de Nederlandse golfwereld heeft gespeeld. Die rol is belangrijk en veelzijdig geweest.

In de loop van de jaren dertig begon op het Europese continent het golfspel uit de kluiten te wassen en onmiddellijk na zijn terugkeer in ons vaderland uit het Zwitserse sanatorium, waar hij genezing zocht en ontving van zijn ziekte, ging Alfred zijn beslissende rol spelen als opvolger van de pioniers van het Nederlandse golf, waarbij hij direct als speler uitblonk en later als lid en daarna als voorzitter van het Nederlandsch Golf Comité. Gedurende vele jaren heeft hij naast al zijn andere golf functies alles gedaan waartoe hij

bij machte was om dit spel op gepaste wijze tot bloei te brengen.

We lezen tegenwoordig veelvuldig in de pers dat die-of-die een „ambassadeur” van een of andere sport wordt genoemd. Hoe merkwaardig komt ons ouderen die kwalificatie voor in de huidige, van commerciële belangen tot berstens toe gevulde sportwereld, in vergelijking met de werkelijke „boodschappers”-rol die mensen als Alfred mochten en konden spelen voor hun sport in die onzes inziens gelukkige tijd. Die tijd waarin het nog vanzelfsprekend was dat de amateur-sportbeoefenaar zich te allen tijde en tot het uiterste inspande voor het behalen van de overwinning, maar dat toch de uitslag nog altijd werd gezien in het kader van het amateuristische karakter van de sport, met alle grote, edele en opvoedende consequenties daarvan. De ware

De laatste maal dat wij de heer Calkoen in actie zagen, was verleden jaar bij „zijn” Mixed Foursomes, toen hem de eer werd gegeven de eerste prijs uit te reiken aan Joyce de Witt Puyt en Piet Hein Streutgers, twee leden van de jongere generatie, die altijd zo zeer zijn belangstelling had.

amateur-golfspelers weten het allemaal maar al te goed: de maniar waarop wij, geacharneerd soms een betere zaak waardig, ons geliefde en onthullende spel bedrijven, blijkt bij de ware introspectie, voor ons soms een bijna vernederende en/of dikwijls ridicule zaak te zijn. Maar is dat niet juist de onontkoombare attractie ervan?

De „technische” kant van het spel ging Alfred bijzonder ter harte, en daarmee hing samen die voortreffelijke eigenschap die iedere ware kampioen siert, dat hem bij uitstek de prestaties en de vorderingen van de jeugd ter harte gingen. Menige jonge en nu ook al wat oudere golfspeler heeft de weldadige en dikwijls ook veeleisende invloed van zijn welgemeende en kundige raadgevingen ondergaan. Het heeft geen zin een opsomming te geven van al zijn successen en prestaties. Daarenboven weten wij dat hij er zelf een afkeer van had op deze wijze „boek te houden”. En dit brengt mij vanzelf van de golfer Alfred naar de totale mens Alfred.

Voor degenen die hem werkelijk goed hebben gekend en die hem hun vriend mochten noemen, was hij de altijd uiterst bescheiden, maar altijd uiterst waardevolle gesprekspartner, een levensgenieter zowel in geestelijk als in materieel opzicht op een zeer uitgebreid en gevarieerd terrein.

Zijn belezenheid en humor, zijn liefde voor de natuur en de kunst, zijn inzicht in en waardering voor zijn medemens en niet in de laatste plaats zijn geloof, maakten het samenzijn met hem te allen tijde tot een feest. Hij was een van die schaarse figuren van wie kan worden gezegd, dat juist door het feit dat in zijn leven het dagelijks werk ontbrak, hij de kans zag en greep er zijn „dagelijks werk” van te maken zich in anderen te interesseren, hen bij te staan en dikwijls te stimuleren op een manier die de ware medemens in hem aan het licht bracht.

Beste Alfred, ik zie de begripende glimlach op je zo vermagerde gelaat, acht dagen voor je dood nog duidelijk voor mij, toen je mij verzekerde dat het zo goed was en dat je heus een beroep zou doen op ons als dat nodig was. Het is niet nodig geweest.

Wij hebben in jou verloren een man die wij in grote dankbaarheid zullen gedenken: een vriend, een edel mens.

T. F. H.

In memoriam jhr. mr. A. C. C. E. Calkoen van Limmen, ere-voorzitter van „de Pan”

Dinsdag 25 juli sliep Alfred Calkoen rustig in. Er verdween een man uit ons midden die voor het nationale golfspel in het algemeen en voor zijn club „de Pan” in het bijzonder heel veel heeft betekend.

Mij beperkend tot „de Pan” is het onmogelijk al zijn verdiensten te schetsen. Zelf een groot speler, heeft hij de club die zijn liefde had, op elk gebied voortreffelijk geleid. De baan had daarbij steeds zijn grote belangstelling en gesteund door ervaring en kennis heeft hij „de Pan” bewaakt en gemaakt tot wat hij nu nog is: een course waarop het prettig spelen is gelegen in een uniek stuk Stichts landschap. Alfred hield de mixed foursomes ten doop; hij stelde bij herhaling prachtige prijzen beschikbaar en toonde ook als ere-voorzitter tot het laatst toe een intense belangstelling, waarbij jeugd-golf zijn voorkeur had.

Alfred was een markante persoonlijkheid; het was een voorrecht hem te kennen. Dan bleek ook dat deze aan tradities zo zeer verknochte figuur een andere Alfred was: een zeer belezen man met een principiële levensbeschouwing die de betrekkelijkheid der dingen helder doorzag.

Op vrijdag 28 juli hebben we hem naar zijn laatste rustplaats gebracht in dezelfde omgeving die hij gedurende zijn leven zo hartstochtelijk heeft liefgehad.

Dr. Baart de la Faille tekende indringend en vol sympathie de andere Alfred; ondergetekende trachtte te vertolken wat „de Pan” aan zijn ere-voorzitter te danken had.

Ds. Posthumus Meyes sprak naar aanleiding van een door Alfred uitgekozen tekst.

Wij zullen deze stijlvolle persoonlijkheid, vertegenwoordiger van een snel verdwijnende generatie, blijvend missen en met grote dankbaarheid herinneren.

George J. N. Vleugels Schutter

In memoriam Ir. G. C. J. Tielenius Kruythoff

De Hattemse Golfclub rouwt: erelid ir. G. C. J. Tielenius Kruythoff is dinsdag 1 augustus, na langdurige ziekte, overleden.

Rond de tweede wereldoorlog ontdekte hij de baan in Hattem en hij voelde zich door deze omgeving zo aangetrokken, dat hij vele malen per jaar, vaak in gezelschap van zijn vrienden, naar Hattem kwam om er golf te spelen.

Hij stimuleerde het clubleven door steeds weer wedstrijden en andere evenementen te organiseren en daarvoor prijzen beschikbaar te stellen. Uit dit alles kwam het „Indisch Week-end” als belangrijkste manifestatie te voorschijn.

Hij was een goed speler, speelde graag met iedereen en door zijn vriendelijke raadgevingen stimuleerde hij zijn tegenspeler tot beter spel. Eenmaal heeft hij het clubkampioenschap veroverd.

Toen hij zich in Hattem had gevestigd, nam hij de taak van baancommissaris over en met inzet van zijn gehele persoon wist hij de baan, ook onder slechte weersomstandigheden, in goede conditie te houden.

Hoewel hij door zijn ziekte de laatste jaren niet meer aan het spel kon deelnemen, bleven wij hem steeds zien, zoals op de foto in het clubhuis zo treffend is uitgebeeld: bezig met het regelen van het golfspel in het belang van de *HATTEMSE GOLFCLUB*

In memoriam L. Bysterus Heemskerk

In de leeftijd van 83 jaar is in Amsterdam op 5 augustus overleden de heer L. Bysterus Heemskerk, oud-voorzitter en ere-voorzitter van de Hilversumse Golfclub en van het Besloten Gezelschap „Nederlandsche Golf Veteranen”.

In memoriam Janus van Genk

Zaterdag, 12 augustus, is Janus van Genk, na maanden lang veel pijn geleden te hebben, gestorven. Vele golfsters en golfers, die in het verleden op „Toxandria” gespeeld hebben, zullen hem zich herinneren.

Voor ons, leden van „Toxandria”, is hij iemand geweest, die in al zijn eenvoud, met al zijn dienstbare bereidwilligheid, voor ons klaar stond.

Niets was hem ooit te veel; niet alleen in het clubhuis, waar hij samen met zijn vrouw Dina, altijd met al zijn gemoedelijkheid en hartelijkheid ons verzorgde, maar ook om ons bij te staan met zijn kennis van de baan. Wij zullen hem niet vergeten.

D. R. d'Arnaud Gerkens

Flory van Donck exit

Flory van Donck is door het Nederlandsch Golf Comité uitgesloten van deelneming aan toekomstige Open kampioenschappen, aangezien hij zich in het recente Open ernstig heeft misdragen.

In de derde ronde belandde Van Donck's drive op de 13e hole in een groepje jonge bomen naast de fairway in een perkje zwarte grond. De ter beslissing geroepen scheidsrechter verklaarde dat, aangezien er geen "local rule" was getroffen, de bal gewoon moest worden gespeeld. Van Donck deed dit en rukte vervolgens het boompje, dat hem in zijn swing had gehinderd, woedend uit de grond. De bij de Europese Golf Associatie aangesloten landelijke organisaties zijn van het besluit van het NGC op de hoogte gesteld.

OP DE OMSLAG:

De belangstelling voor ons Open was ongekend; vooral op de laatste dag voor de laatste twee koppels, die elkaar dicht op de hielen zaten en voor de nodige spanning en sensatie zorgden; rijen dik stond het publiek rond de 13e green.